

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa [...] "W." S.A.

w W.

przeciwko A. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 kwietnia 2016 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w R. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego A. L. od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 18 grudnia 2014 r. Sąd wskazał, że skarga złożona została przez pozwanego w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od wartości określonej w art. 398² § 1 k.p.c. jako minimum uprawniające do zaskarżenia kasacyjnego.

W zażaleniu na postanowienie z 23 listopada 2015 r. pozwany wniósł o jego uchylenia. Zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa, a w szczególności art. 118 k.c. i art. 43 pkt 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym. Stwierdził, że odrzucenie skargi jest bezzasadne, bowiem poniósł szkodę w kwocie ponad 16 000 zł i w procesie dochodził jej naprawienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Sprawa ma charakter majątkowy, jeżeli zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Zgodnie zaś z art. 368 § 2 k.p.c., w sprawach majątkowych wartość przedmiotu zaskarżenia podana w apelacji może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie.

W apelacji pozwany określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 16.250,62 zł. Wartość ta odpowiadała wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym ma odpowiednie zastosowanie m.in. art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu trzecim przewiduje, że przepisy art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że zarówno sąd drugiej instancji, jak również Sąd Najwyższy w ramach badania warunków formalnych skargi kasacyjnej może sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia podaną w skardze kasacyjnej, czy jest ona zgodna z zasadami jej ustalenia zawartymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 180; z 20 czerwca 1997 r. II CKN 245/97, nie publ.; z 26 czerwca 1997 r. I CKN 156/97, nie publ., z 9 lipca 1997 r., II CKN 257/97, nie publ.).

Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398² § 1 k.p.c. Badanie w tym zakresie nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97, nie publ. oraz z 15 stycznia 1998 r., I CZ 19/97, nie publ.).

Ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wniesioną przez pozwanego była niższa od wartości przedmiotu zaskarżenia wymaganej według art. 398² § 1 k.p.c. dla dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawie. Uzasadniało to odrzucenie skargi kasacyjnej, jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.